

methods and practical aspects of the organization and activity of the prosecution in the present conditions of the interstate European integration. It is noted that the construction of the European model of the prosecutor's office is an important area of state activity and relevant aspect of the modernization of law enforcement activity in modern conditions of European integration and implementation of interstate in the Ukrainian legislation with European legal standards of institutional and instrumental legal content.

So, the task of the state is to create an effective judicial system, which respected the rights and fundamental freedoms, and to ensure its functioning. In turn, in our deep conviction key role in ensuring the independent and impartial functioning of the judicial system in a functioning European model of state law enforcement play it judges and prosecutors, which determines the importance of scientific and practical tasks solved in this study.

At the same time still not developed conceptual approaches to modernizing law enforcement Ukraine on the background of intensifying implementation of European legal standards, theoretical models of public policy and its implementation on the improvement of the legal status of prosecutors as a structural element of the law enforcement system in the state, the concept of the mechanism of reform the organization and activity of organs in Ukraine. In particular need careful design forms and methods of prosecutors in complex ensuring the rights and freedoms of man and citizen as the most important social values in modern European legal space.

Thus, we can say that in Europe at the same time there are different legal systems, which according to different functional models implemented appropriate institutional common European legal standards: - a system of common law, where there is a clear distinction between judges and prosecutors and which authority to investigate criminal cases can not be combined with other functions; - civil law system, which can be divided into different types, in which both judges and prosecutors are part of the «judicial corps» or, on the contrary, it can only belong to the judge.

Key words: *prosecutors, law enforcement system, law enforcement, the European standards, constitutional modernization.*

УДК 342.3

А. А. Попов, В. І. Вишковська

ПОНЯТТЯ ПРАВОЗАХИСНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ – ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Стаття присвяченна поняттю правозахисної функції держави. Зокрема, проаналізовано наукові підходи щодо визначення функцій сучасної демократичної, соціальної, правової держави. Розглянуто позиції вчених щодо визначення правозахисної функції держави. Виокремлено основні ознаки правозахисної функції держави, на основі яких сформульовано поняття.

Ключові слова: *функція держави, правозахисна функція, захист прав людини.*

Постановка проблеми. Україна сьогодні переживає складний і відповідальний період своєї історії – відбувається поступове зміцнення основ правової державності нового демократичного суспільства. Це вимагає подолання наслідків та залишків

тоталітарного минулого, переходу до норм, інститутів і цінностей європейської демократії, до визнання людини найвищою соціальною цінністю, а захист прав і свобод людини та громадянина – головною метою, стратегічним завданням сучасної демократичної, соціальної, правової держави.

Однак події військово-політичного та економічного характеру, що тривають в Україні з 2013 року наглядно показують реальний стан захисту та фактичної реалізації прав і свобод людини та громадянина, створення умов для розвитку особистості, забезпечення її гідності й добробуту. Саме тому, в сучасних умовах особливо актуальним є дослідження реальних можливостей гарантування, охорони та захисту прав і свобод людини, адже стан та забезпеченість їх реалізації визначає соціальну направленість держави, відповідність її діяльності загальнолюдським цінностям.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню правозахисної функції держави вже приділяли увагу такі вчені як С.С. Алексєєв, С.В. Бобровник, Л.О. Васечко, Є.О. Гіда, С.Д. Гусарєв, К.Г. Волинка, Т.М. Заворотченко, А.М. Колодій, С.П. Коталейчук, С.В. Курильов, С.Л. Лисенков, О.Ф. Фрицький, Ю.С. Шемшученко, С.О. Халюк та інші. Але, зважаючи на реалії сьогодення, дане питання потребує нового осмислення та комплексного аналізу.

Виклад основного матеріалу. Досить часто поняття «правозахисна функція» застосовується у правовій та соціально-політичній літературі. Однак, це не сприяє його однозначному розумінню.

Визначаючи правозахисну функцію держави, слід, перш за все, визначити її сутність. Заслуговує на увагу позиція Ю.В. Степаненка про те, що проблема дослідження правозахисної функції держави формується з проблем функцій права, функцій держави та її органів, а також форм її здійснення [1, с. 20].

Таким чином, необхідно розглянути особливості та зміст правозахисної функції сучасної держави. Проте, в теорії держави та права не склалося єдиного підходу до визначення поняття цього напрямку діяльності держави. Навіть питання щодо віднесення до функцій сучасної держави саме правозахисної функції залишається актуальним [2, с. 37].

Вчення про функції сучасної української держави виникло на початку 90-х років – з проголошенням Україною державного суверенітету, а також у зв'язку із прийняттям Конституції України. Визнання української держави як соціальної, правової мало вирішальний вплив на визначенні напрямів її діяльності, постановку нових завдань, та наповненості новим демократичним змістом її функцій.

Сучасні вчені дають таку характеристику функцій сучасної держави: «конкретна функція держави представляє собою єдність змісту, форм і методів здійснення державної влади у певній сфері діяльності держави; характеризується певною самостійністю, однорідністю, повторюваністю» [3, с. 54]; це – основні напрями її діяльності, в яких відображаються й конкретизуються завдання і мета держави, проявляється її сутність та зміст, а також соціальне призначення в соціально неоднорідному суспільстві [4, с. 62]; це – сукупність основних напрямів діяльності держави, в яких виражаються її сутність, соціальне призначення, а також цілі та завдання держави щодо управління суспільством [5, с. 61].

Категорія «функція держави» є однією з найважливіших у теорії держави та права. У найзагальнішому плані категорію «функція» філософська наука трактує як зовнішній прояв властивостей будь-якого об'єкта у певній системі відносин. З

огляду на таке тлумачення, як функція держави, слід розуміти певний вид державної діяльності.

Деякі юристи-державознавці у поняття «функція держави» вкладають саме такий зміст. Інші, відзначаючи тісний зв'язок функції з діяльністю, вказують на недопустимість їх протиставлення: вони пропонують розуміти під функцією різні за обсягом поняття – саму діяльність держави (інколи зводячи її до діяльності державного апарату), напрям діяльності, аспект, вид, частину, зміст, характеристику, сутність діяльності [6, с. 84].

Найпоширенішим у науковій літературі є визначення функції держави як напрямку її діяльності. Однак і щодо нього існують різні підходи. За переконанням одних науковців, функції держави – це основні (головні) напрямки її діяльності (О.Ф. Скакун), а на думку інших, – будь-які напрями діяльності, що характеризуються визначеністю (А.Б. Венгеров). Пропонують також як функцію держави розуміти не тільки напрям, але й аспект діяльності держави [7, с. 86].

Таким чином, у проаналізованих підходах щодо визначення функцій сучасної демократичної, соціальної, правової держави, спільним є визнання таких її ознак: це – предметна діяльність держави у найважливіших сферах суспільного життя – економічній, політичній, соціальній, духовній, правоохоронній, охороні природи; функція – це основний напрям діяльності, без якого вона на цьому історичному етапі розвитку, або ж протягом свого існування не зможе обійтися; функція виникає і розвивається під впливом класових, національних, загальнолюдських та інших соціальних факторів; функція конкретизує мету, завдання та зміст діяльності держави на кожному історичному етапі її розвитку.

Україна сьогодні переживає складний і відповідальний період своєї історії, що робить функцію захисту прав і свобод громадян пріоритетною. Ця функція української держави за своєю значимістю дещо співпадає із метою діяльності демократичної держави, її основним завданням. Діяльність сучасної української держави загалом має людино-центричний характер, що змістовно наповнює гуманним змістом всі її основні функції. Це означає, що головний напрям її діяльності як демократичної, соціальної, правової держави полягає у поліпшенні якості життя громадян, консолідації суспільства та відродженні духовних цінностей нації.

Правозахисна функція нині проголошена пріоритетною в діяльності української держави. Все більш переконливим є той факт, що захист прав і свобод людини та громадянина є необхідною умовою виживання і життєзабезпечення всіх систем українського суспільства – політичної, економічної, моральної, культурної, екологічної тощо.

Так, Конституція України у Загальних засадах закріплює два важливих положення: головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав і свобод людини (ст. 3) та встановлення такого правового порядку, за яким ніхто не може бути змушений робити те, що не передбачено законодавством (ст. 19). Власне правам людини в ній присвячено значну частину спеціального другого розділу Конституції України. Його розміщення слідом за загальними засадами підкреслює їх важливість та нове співвідношення між людиною і державою, що встановлює: людина визнається найвищою соціальною цінністю, а її права і свободи мають визначити зміст і спрямованість діяльності держави (ст. 3), зокрема тих її органів, про які йдеться у подальших розділах Конституції України [8].

Для реалізації політики української держави у питаннях прав і свобод людини та громадянина принципове значення має стаття 3 Конституції України про те, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Звідси випливає, що всі гілки влади, всі ланки державного механізму української держави мають слугувати забезпеченню прав і свобод людини і громадянина.

Загалом, цілком правильно зазначають науковці, що для одних авторів правозахисна функція держави – це лише діяльність компетентних державних органів у сфері боротьби зі злочинами. Іншими словами, ставиться знак рівності між поняттям правозахисної функції та поняттям боротьби зі злочинністю. Для других – це боротьба зі злочинами й іншими правопорушеннями. Для третіх – це діяльність щодо підтримання суспільного порядку (патрулювання в громадських місцях, при проведенні масових заходів – демонстрацій, мітингів, пікетувань та ін.) [9, с. 6].

Однак, такий одноаспектний підхід до вирішення питання дефініції правозахисної функції держави не можна визнати правильним, бо він істотно викривляє її сутність, приводить до неправильного визначення кола правозахисних органів, що істотно впливає на стан правопорядку в державі.

До того ж, не можна заперечувати той факт, що сфера захисту права значно ширша за сферу боротьби зі злочинністю. Право повинно захищатися й від інших проявів його порушення, так недопустимими є факти зловживання правом. Важливими є також профілактика порушень норм права, діяльність щодо забезпечення обумовленого соціальними, економічними, моральними, культурними, історичними та іншими чинниками закріпленого Конституцією та законами України, іншими нормативно-правовими актами порядку життя і діяльності громадян України та інших осіб, що проживають в Україні, а також інтересів суспільства та держави. На думку М.Е. Андріанова, якби діяльність держави проявлялася тільки з моменту правопорушення або його виявлення й зводилася б лише до впливу на порушників, то її соціальна цінність була б значно меншою. Зміст і призначення правозахисної функції полягає насамперед у тім, щоб забезпечити перетворення вимог норм права в життя, не допускаючи їхнього порушення [10, с. 31].

В юридичній літературі наявні декілька підходів до визначення правозахисної функції держави. В.І. Темченко вважає, що термін «захист» слід розуміти в єдності термінологічних конструкцій, що позначають певні суб'єктивні процесуальні можливості (право особи із захисту порушених прав стосується будь-якого конституційного права чи свободи незалежно від буквального вживання цього терміна безпосередньо у тексті норм Конституції), а поняття «охорона» вживається для позначення досить широкого кола повноважень державних органів, що передбачають, зокрема, запобігання, недопущення правопорушень та поновлення прав і свобод у випадку їх порушення та притягнення винних до юридичної відповідальності [11, с. 34-35].

Таким чином, можна стверджувати те, що однією з основних функцій держави є саме правозахисна. Без цього напряму державної діяльності буде неможливим цивілізоване існування суспільства, не зможуть бути реалізовані інші функції держави. Саме необхідність захисту прав людини сприяла виникненню держави, й саме завдяки змісту правозахисної функції можна визначити сутність держави. Так, С.П. Коталейчук зазначає, що сутністю сучасної держави є захист прав і свобод

громадян, дотримання режиму законності та правопорядку, забезпечення охорони всіх суспільних відносин, що встановлюються та регулюються правом [12, с. 76].

Правозахисну функцію вчені вважають основною внутрішньою функцією держави [13, с. 7]. Її розглядають не лише як основний напрям діяльності держави, а і як сутність, головну стратегічну мету і завдання демократичної, соціальної, правової держави.

Окремі російські автори також розглядають правозахисну функцію як основну функцію держави [14, с. 59]. Окремі автори цю функцію називають «охорона прав і свобод громадян» [15, с. 98]. У певних випадках функцію захисту прав людини і громадянина розглядають у складі соціальної функції держави: «соціальна функція держави покликана забезпечити соціальний захист особи, нормальні умови життя для всіх членів суспільства без врахування їх безпосередньої участі у виробництві благ» [16, с. 158].

С.К. Сабікенов визначає правозахисну функцію як здійснювану у встановленому законом порядку правозастосовчу діяльність органів держави, зумовлену порушенням або заперечуванням суб'єктивних прав й інтересів громадян, що охороняються законом, мета якої полягає у відновленні цих прав та інтересів [17, с. 62].

Необхідно зауважити, що вищезазначені доктринальні позиції авторів не в повній мірі розкривають особливості реалізації правозахисної функції. Ці визначення об'єднує те, що суб'єктами зазначеної діяльності є лише органи держави. Необхідність у втручанні владних органів держави виникає лише тоді, коли без них відновлення порушеного права є неможливим.

Підсумовуючи все вищезазначене, можна погодитись з наступним визначенням правозахисної функції держави, а саме: правозахисна функція – це напрямок діяльності держави, що виражає її сутність на даному історичному етапі, спрямований на вирішення основних завдань щодо забезпечення охорони конституційного ладу, прав та свобод громадян, законності та правопорядку, усіх врегульованих правом суспільних відносин, і здійснюється у відповідних формах та особливими методами [18, с. 68].

Враховуючи все зазначене вище, а також здобутки сучасної юридичної науки, до ознак правозахисної функції держави слід віднести:

- 1) правозахисна функція становить собою різновид соціальної діяльності держави;
- 2) правозахисна функція здійснюється у сфері права;
- 3) при здійсненні правозахисної функції держави застосовуються, переважно, правові засоби;
- 4) правозахисна функція держави реалізується на підставі та відповідно до закону, а в деяких (окремих) випадках – у відповідній процесуальній формі;
- 5) здійснюється спеціально уповноваженими суб'єктами на професійній основі;
- 6) правозахисна функція держави реалізується в конкретних формах із застосуванням методів.

Висновки. Таким чином, вищезазначені ознаки розширюють традиційний підхід до змісту правозахисної функції держави при якому спеціально уповноважені суб'єкти на професійній основі здійснюють захист прав і свобод людини та громадянина. При цьому, під правозахисною функцією держави слід розуміти один

із видів соціальної діяльності, що реалізується спеціально уповноваженими суб'єктами на професійній основі та здійснюється на підставі й відповідно до правових основ з метою підтвердження або відновлення оскарженого чи порушеного права людини.

Список використаної літератури:

1. Степаненко Ю.В. Понятие и содержание правоохранительной деятельности / Ю.В. Степаненко // Российский следователь. – 2003. – № 8. – С. 20-28 ; Stepanenko Yu.V. Poniatie i sodержanie pravookhranitel'noy deyatelnosti / Yu.V. Stepanenko // Rossiyskiy sledovatel. – 2003. – № 8. – S. 20-28.

2. Онопенко П. Поняття та формування правоохоронних функцій держави / П. Онопенко // Підприємництво, господарство і право. – 2004. – № 10. – С. 37-39 ; Onopenko P. Poniattia ta formuvannia pravookhoronnykh funktsii derzhavy / P. Onopenko // Pidprijemnytstvo, hospodarstvo i pravo. – 2004. – № 10. – S. 37-39

3. Скакун О. Ф. Теория государства и права (энциклопедический курс) : учеб. / О. Ф. Скакун. – Харьков : Эспада, 2007. – 840 с. ; Skakun O. F. Teoriya gosudarstva i prava (entsiklopedicheskiy kurs) : ucheb. / O. F. Skakun. – Kharkov : Espada, 2007. – 840 s.

4. Кельман М. С. Загальна теорія держави та права : підруч. / М. С. Кельман, О. Г. Мурашин, Н. М. Хома. – Львів : Новий світ-2000, 2003. – 583 с. ; Kelman M. S. Zahalna teoriia derzhavy ta prava : pidruch. / M. S. Kelman, O. H. Murashyn, N. M. Khoma. – Lviv : Novyi svit-2000, 2003. – 583 s.

5. Лемак В. В. Загальна теорія держави та права : навч. посіб. / В. В. Лемак. – Ужгород : ПП «Медіум», 2003. – 251 с. ; Lemak V. V. Zahalna teoriia derzhavy ta prava : navch. posib. / V. V. Lemak. – Uzhhorod : PP «Medium», 2003. – 251 s.

6. Нерсесянц В. С. Процессы универсализации права и государства в глобализирующемся мире / В. С. Нерсесянц // Государство и право. – 2005. – № 5. – С. 78-88 ; Nersesyants V. S. Protsessy universalizatsii prava i gosudarstva v globaliziruyushchemsya mire / V. S. Nersesyants // Gosudarstvo i pravo. – 2005. – № 5. – S. 78-88.

7. Бабаев С.В. Теория функций современного российского государства : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / Сергей Владимирович Бабаев; Нижегородская академия МВД России. – Нижний Новгород, 2001. – 201 с. ; Babaev S.V. Teoriya funktsiy sovremennogo rossiyskogo gosudarstva : dis. ... kand. yurid. nauk : spets. 12.00.01 / Sergey Vladimirovich Babaev; Nizhegorodskaya akademiya MVD Rossii. – Nizhniy Novgorod, 2001. – 201 s.

8. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> ; Konstytutsiia Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

9. Організація судових та правоохоронних органів : навч. посіб. / за ред. І. Є. Марочкіна, Н. В. Сибільової, О. М. Толочка. – Харків : Право, 2000. – 270 с. ; Orhanizatsiia sudovykh ta pravookhoronnykh orhaniv : navch. posib. / za red. I. Ye. Marochkina, N. V. Sibilovoi, O. M. Tolochka. – Kharkiv : Pravo, 2000. – 270 s.

10. Андрианов Н. Е. Правоохранительная деятельность по осуществлению функции охраны социалистической собственности / Н. Е. Андрианов // Правовые и общественно-экономические науки и борьба с хищениями социалистического

имущества. Труды Горьковской высшей школы МВД СССР. - Горький: Изд-во ГВШ МВД СССР, 1976. - Вып. 6. - С. 30-37 ; Andrianov N. Ye. Pravookhranitel'naya deyatelnost po osushchestvleniyu funktsii okhrany sotsialisticheskoy sobstvennosti / N. Ye. Andrianov // Pravovye i obshchestvenno-ekonomicheskie nauki i borba s khishcheniyami sotsialisticheskogo imushchestva. Trudy Gorkovskoy vysshey shkoly MVD SSSR. - Gorkiy: Izd-vo GVSh MVD SSSR, 1976. - Vyp. 6. - S. 30-37.

11. Темченко В. Особливості юридичного змісту термінів «захист» та «охорона»: механізм забезпечення прав і основних свобод людини / В. Темченко // Право України. – 2005. – № 9. – С. 33-35 ; Temchenko V. Osoblyvosti yurydychnoho zmistu terminiv «zakhyst» ta «okhorona»: mekhanizm zabezpechennia prav i osnovnykh svobod liudyny / V. Temchenko // Pravo Ukrainy. – 2005. – № 9. – S. 33-35.

12. Коталейчук С. Теоретико-правові засади діяльності правоохоронних органів щодо гарантування прав і свобод неповнолітніх / С. Коталейчук // Підприємництво, господарство і право. – 2003. – № 10. – С. 75-78 ; Kotaleichuk S. Teoretyko-pravovi zasady diialnosti pravookhoronnykh orhaniv shchodo harantuvannia prav i svobod nepovnolitnykh / S. Kotaleichuk // Pidpryiemnytstvo, hospodarstvo i pravo. – 2003. – № 10. – S. 75-78.

13. Бабкін В.Д. Соціальна держава та захист прав людини / В.Д. Бабкін // Правова держава. – 1998. – Вип. 9. – С. 3-11 ; Babkin V.D. Sotsialna derzhava ta zakhyst prav liudyny / V.D. Babkin // Pravova derzhava. – 1998. – Vyp. 9. – S. 3-11

14. Венгеров А. Б. Теория государства и права : учеб. / А. Б. Венгеров. – 3-е изд. – Москва : Юриспруденция, 2000. – 372 с. ; Vengerov A. B. Teoriya gosudarstva i prava : ucheb. / A. B. Vengerov. – 3-e izd. – Moskva : Yurisprudentsiya, 2000. – 372 s.

15. Морозова Л. А. Функции Российского государства на современном этапе / Л. А. Морозова // Государство и право. – 1993. – № 6. – С. 93-99 ; Morozova L. A. Funktsii Rossiyskogo gosudarstva na sovremennom etape / L.A. Morozova // Gosudarstvo i pravo. – 1993. – № 6. – S. 93-99.

16. Хропанюк В.Н. Теория государства и права : учебн. пособ. / В.Н. Хропанюк. – 2-е изд., испр. и доп. - Москва : Дабахов, Ткачев, Димов, 1996. - 384 с. ; Khropanyuk V.N. Teoriya gosudarstva i prava : uchebn. posob. / V.N. Khropanyuk. – 2-e izd., ispr. i dop. - Moskva : Dabakhov, Tkachev, Dimov, 1996. - 384 s.

17. Сабикенов С. К. Некоторые вопросы защиты субъективных прав и охраняемых законом интересов советских граждан / С. К. Сабикенов // Проблемы государства и права. Труды научных сотрудников и аспирантов. – 1974. - Вып. 9. - С. 61-68 ; Sabikenov S. K. Nekotorye voprosy zashchity subektivnykh prav i okhranyaemykh zakonom interesov sovetskikh grazhdan / S. K. Sabikenov // Problemy gosudarstva i prava. Trudy nauchnykh sotrudnikov i aspirantov. – 1974. - Vyp. 9. - S. 61-68

18. Сажнев І. В. До питання щодо визначення поняття „правоохоронна функція держави” / І. В. Сажнев // Вісник Запорізького юридичного інституту МВС України. – 2000. – Вип. 4. – С. 62-71 ; Sazhniev I. V. Do pytannia shchodo vyznachennia poniattia „pravookhoronna funktsiia derzhavy” / I. V. Sazhniev // Visnyk Zaporizkoho yurydychnoho instytutu MVS Ukrainy. – 2000. – Vyp. 4. – S. 62-71.

Стаття надійшла до редакції 11.07.2017 р.

A. A. Popov, V. I. Vishkovska

**CONCEPT OF THE RIGHT OF OWNERSHIP FUNCTION OF THE STATE
- THEORETICAL AND LEGAL ASPECTS**

The article is devoted to the concept of the human rights function of the state. In particular, the scientific approaches to the definition of the functions of a modern democratic, social and legal state are analyzed. The position of scientists regarding the definition of the human rights protection function of the state is considered. The main features of the human rights protection fund of the state are outlined on the basis of which the notion is formulated.

Key words: state function, human rights function, protection of human rights.

УДК 378(477):34

А. А. Попов

«РОЗУМНІСТЬ», ПРАВО І СТАНДАРТИ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

У статті проаналізовано значення поняття «розумність» для становлення стандартів юридичної освіти. Дається оцінка деяким пропозиціям Концепції розвитку освіти України на 2015-2025 роки.

Ключові слова: принцип розумності, оціночні поняття, критерії стандартів юридичної освіти.

Постановка проблеми. Принцип розумності є одним з найвагоміших у договірному праві, а тому має безпосередній вплив на сферу надання освітніх послуг. О. О. Мережко вірно зазначив, що розум є джерелом договору, а критерій розумності визначає його зміст та реалізацію [12, с.64].

Так, у ЦК України зустрічаються посилання на «розумний строк» (статті 564, 619 та ін.), «розумну плату» (статті 903, 916, 931), «розумні витрати» (ст. 1232) та на «розумність» як таку (статті 3, 509 тощо) [1].

Зокрема, згідно із ст.3 до загальних засад цивільного законодавства відносяться «справедливість, добросовісність та розумність» [там само, п.6 ст.3].

Справедливість вимагає послатися на те, що, наприклад, у ст.509 ЦК України термін «розумність» стоїть вже на почесному 2 місці. Тут сказано, що зобов'язання має ґрунтуватися на засадах добросовісності, розумності та справедливості [там само, ч.3 ст.509].

А у ст.564 ЦК України вказано, що гарант повинен розглянути вимогу кредитора разом з доданими до неї документами в установленій у гарантії строк, а у разі його відсутності - в розумний (і ніякий інший – А.П.) строк і встановити відповідність вимоги та доданих до неї документів умовам гарантії [там само, ч.2 ст.564].

Виклад основного матеріалу. Цитовані норми дають можливість стверджувати, що законодавець навіть в одному законі надає різні